

rigtigt, at vi fik noget at vide derom, og det kunde man maaske faa gennem en Udvalgsbehandling. Thi er Forholdet dette, at vedkommende Overlæge har sidet og benyttet de Chancer, han har haft som Militærlæge, til at oparbejde sig en stor Praksis i Aarhus — og det maa man jo tro er Tilfældet —, saa at han nødvendig vil flytte fra Byen, forekommer det mig; at han er saadan stillet, at han ikke, naar han forlanger sin Afsked i 46-Aars Alderen, har noget som helst hverken moralsk eller juridisk Krav paa Statskassen. Men der er jo ikke oplyst noget om, hvor stor eller indbringende hans Praksis er, der er jo ogsaa andre Ting, som det muligvis kunde være af Interesse at faa oplyst om Forholdet i det hele taget, og jeg vil derfor antage, at det var rigtigt, at Lovforslaget blev behandlet i et Udvalg. Men Øjeblikket er jo ikke kommet til at stille Forslag om Udvalgs Nedsættelse, det skal jo først ske, naar første Behandling er sluttet.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen):

Det ærede Medlem har jo Ret i den Betragtning, at den paagældende Overlæge ingen Ret har til Pension, men netop paa Grund deraf fremkommer det foreliggende Lovforslag. Dersom han efter Hærloven havde Ret til Pension efter Pensionslovens almindelige Regler, var det jo ikke nødvendigt at indbringe det her foreliggende Lovforslag. Men jeg har ment, at Billighed talte for, at den vedkommende, der har tjent 11 Aar i Hæren, fik en Pension, da det jo ikke er hans Skyld, at der sker den Forandring, som nu sker, at det Regiment, ved hvilket han tjener som Overlæge, er flyttet fra den paagældende Garnisonsby til en sjællandsk Garnisonsby. Netop fordi han derved lider Tab i sine aarlige Indtægter — Gennemsnitsindtægten er jo godt og vel 2,200 Kr. i de sidste 5 Aar —, har jeg ment, at han har Krav paa en rimelig Pension, og jeg henstiller til det høje Ting, om det maatte have samme Opfattelse som jeg, at der er et Billighedshensyn, som gør, at man kan forsvare at give den vedkommende den Pension, der er foreslaaet i det foreliggende Lovforslag. Men jeg erkender, at han har ingen Ret dertil, hverken juridisk eller moralsk; det er et Billighedskrav, som jeg mener maa ske Fyldest.

Slengerik: Nej, selvfølgelig, det juridiske Krav mangler den vedkommende Overlæge. Det moralske Krav kunde efter min Formening være til Stede, dersom det

var oplyst, at hans private Praksis var ret ringe, men at han alligevel nødvendig vilde flytte fra den private Praksis, han har oparbejdet. Men hvis vedkommende Overlæge — jeg kender ikke noget dertil, jeg tager det kun som et Eksempel — sidder i Aarhus, i den store By, med en privat Praksis, der maaske kan indbringe ham en halv Snes Tusinde Kroner, forekommer det mig, at det moralske Krav heller ikke har saa meget paa sig, at vi skulde bevilge ham den Pension, som Lovforslaget her gaar ud paa at tilstaa ham.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Carl Hansen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til Behandling i Finansudvalget.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 182 af 15. November 1903 om Genopførelse af Christiansborg Slot.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3967).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Jerichow: Som ærede Medlemmer vil vide, var det, da Loven af 1903 om Genopførelse af Christiansborg Slot blev vedtaget, ikke Meningen, at Hans Majestæt Kongen skulde have sin daglige Bolig i Slottet. Det blev udtrykt i § 1 ved, at der staaar, at der skulde indrettes Lokaler for Kongen „til Repræsentation og lignende Øjemed“. Dette Lovforslag gaar nu ud paa at komme bort fra denne Ordning og at muliggøre det at opføre Slottet saaledes, at der deri optages en daglig Bolig til Deres Majestæters Kongen og Dronningen. Dette vil kunne ske, uden at der paabyrdes Statskassen nogen Udgift. Den Lejlighed, som vil kunne indrettes for Hans Majestæt Kongen, vil blive beliggende paa anden Sal i de Lokaler i Slottets nordlige